

Пінчук О.Б.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач

ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ДОГОВОРУ ПОВІТРЯНОГО ЧАРТЕРУ

Серед видів повітряних перевезень особливе місце займають чартерні авіаційні перевезення, популярність яких обумовлюється тим, що по-перше, чартерні рейси дозволяють здійснювати перевезення, які неможливо запланувати і здійснити регулярними рейсами; по-друге – в авіапарках компаній виникає надмірна кількість літаків, що дозволяє їм виконувати чартерні рейси; по-третє – спостерігається розвиток туризму, що вимагає підвищення якості обслуговування клієнтів туристичних компаній, зокрема і при авіа перельотах (наприклад у випадку перевезення туристів в місця, де рейсові маршрути відсутні або доставка туристів пов'язана з пересадками чи незручними стиковками).

Виконання чартерних перевезень регулюється Повітряним кодексом України, Цивільним кодексом України, Правилами виконання чартерних рейсів, що затверджені наказом Міністерства транспорту України від 18.05.2001р. та іншими нормативно-правовими актами.

Зокрема Повітряний кодекс дає визначення поняттю "чартерного повітряного перевезення", яке визначається як нерегулярне повітряне перевезення, що здійснюється на підставі договору чартеру (фрахтування), за яким авіаперевізник надає фрахтівнику або фрахтівникам за плату визначену кількість місць або всю місткість повітряного судна на один або декілька рейсів для перевезення пасажирів, багажу, вантажу або пошти, що зазначені фрахтівником [1, ст.1]. Відповідно до ст. 912 ЦК України, за договором чартеру (фрахтування) одна сторона (фрахтівник) зобов'язується надати другій стороні (фрахтувальникові) за плату всю або частину місткості в одному чи кількох транспортних засобах на один або кілька рейсів для перевезення вантажу, пасажирів, багажу, пошти або з іншою метою, якщо це не суперечить закону та іншим нормативно-правовим актам [2, ст. 912].

За юридичними ознаками, договір чартеру (фрахтування) завжди є двосторонній та відплатний. Він укладається в письмовій формі шляхом

складання єдиного документа, що підписується фрахтівником і фрахтувальником або їх уповноваженими представниками. Договір повітряного чартерного перевезення вважається дійсним з моменту оплати чартерного рейсу або укладання відповідного кредитного договору, тобто він може бути як реальним, так і консенсуальним.

Сторонами договору чартеру (фрахтування) є фрахтувальник та фрахтівник. Фрахтівником є володілець транспортного судна (його власник або особа, якій транспортний засіб належить на іншій правовій підставі). Фрахтувальником є юридична особа або фізична особа, зацікавлена в перевезенні великих партій вантажів або групи пасажирів за маршрутом, передбаченим договором чартеру (фрахтування), що, як правило, не співпадає із встановленими напрямками перевезення.

У договорі чартерного перевезення розрізняють фактичного і договірний перевізника. Договірний перевізник є фрахтувальником, тобто це особа, яка бере на себе зобов'язання перед третіми особами (пасажирами, вантажовідправниками) організувати перевезення. Договірними перевізниками можуть бути туристичні агентства, експедиторські фірми тощо. Фактичний перевізник виконує частину або все перевезення за договором чартеру згідно з повноваженнями, одержаними від перевізника за договором. Фактичний перевізник є фрахтівником.

Існують такі види чартерних рейсів [3, п. 1]:

Чартерний рейс з попереднім бронюванням або "неспеціалізована група" (АВС) – чартерний рейс, для виконання якого вся ємність повітряного судна фрахтується одним або декількома фрахтувальниками з метою її перепродажу громадянам на умовах, визначених фрахтувальником.

Чартерний рейс "Інклюзив тур" (ІТС) – чартерний рейс, для виконання якого вся ємність повітряного судна фрахтується одним або декількома фрахтувальниками з метою її перепродажу громадянам.

Чартерний рейс "спеціалізована група" – чартерний рейс, для виконання якого вся ємність повітряного судна фрахтується одним фрахтувальником (без права перепродажу ємності третій особі) для перевезення групи осіб.

Чартерний рейс із бізнес-метою – чартерний рейс, для виконання якого вся ємність повітряного судна фрахтується однією фізичною або юридичною особою виключно для власних потреб (без права перепродажу ємності третій особі) з метою перевезення пасажирів та вантажу, і не розподіляється між іншими фрахтувальниками.

Вантажний чартерний рейс – чартерний рейс, для виконання якого вся ємність повітряного судна фрахтується одним або декількома фрахтувальниками для перевезення вантажу.

Чартерний рейс із спеціальною метою – чартерний рейс, пов'язаний з гуманітарними перевезеннями в Україну або з України; перевезеннями вищих посадових осіб та офіційних делегацій; перевезеннями для забезпечення робіт з ліквідації стихійного лиха, авіаційних та інших подій, санітарними перевезеннями, перевезення вантажу "200".

Чартерні рейси до курортних місць – чартерні рейси до місць відпочинку громадян, авіаційні перевезення до яких здійснюються час від часу, при цьому квитки оформляються тільки в обох напрямках.

Таким чином, договір повітряного чартеру є двостороннім та відплатним, а в залежності від моменту набуття ним дійсності може бути як консенсуальним так і реальним, можуть здійснюватися як для перевезення як пасажирів так і вантажів.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 № 3393-17 // Голос України. – 2011. – №110.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 № N 435-IV // Відомості Верховної Ради України. // 2003. – № 40. – Ст.356.
3. Про затвердження Правил виконання чартерних рейсів: Наказ Міністерства транспорту України №297 від 18.05.2001 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 22. – Ст.1024.

УДК 347:346.14:366.56(045)

Покришук А. В.,
студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач.

ТЕОРЕТИЧНО – ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

Нова економічна орієнтація України сприятливо вплинула на розвиток різноманітних організаційно-правових форм підприємництва. Конституція України ст.42 зазначає, що кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом [1, ст.42].

Займаючись підприємництвом, населення України обирає найчастіше для цього таку організаційно-правову форму як господарські товариства, одним із видів яких є, саме, товариства з обмеженою відповідальністю.

Правову основу створення і діяльності товариств з обмеженою відповідальністю, як виду господарських товариств, в Україні складають три базових акта законодавства: Цивільний кодекс, Господарський кодекс та Закон України "Про господарські товариства".

Відповідно до ч. 3 ст. 80 ГК України товариством з обмеженою відповідальністю є господарське товариство, що має статутний фонд, поділений на частки, розмір яких визначається установчими документами, і несе відповідальність за своїми зобов'язаннями тільки своїм майном, чисельний склад учасників такого не повинен перевищувати 100 осіб [4, ч.3 ст.80].

Основним документом, що визначає діяльність товариства з обмеженою відповідальністю, є його статут. Цивільний Кодекс встановлює вимоги до змісту статуту. Насамперед це установчий документ, який затверджується засновником (засновниками) та регулює питання створення, діяльності та ліквідації товариства. Він повинен містити наступні загальні відомості: найменування товариства, його місцезнаходження, адреса, органи управління товариством, їх компетенція, порядок прийняття ними рішень, порядок вступу до товариства та виходу з нього, також закріплені і у ч. 4 ст. 82 Господарського кодексу України положення про розмір часток кожного з учасників, розмір, склад та порядок внесення ними вкладів, а також до статуту товариства з обмеженою відповідальністю у Цивільному Кодексі встановлені додаткові вимоги: він повинен містити відомості про розмір статутного капіталу, з визначенням частки кожного учасника [3, ст. 144]; склад та компетенцію органів управління і порядок прийняття ними рішень [3, ст. 145]; розмір і порядок формування резервного фонду; порядок передання (переходу) часток у статутному капіталі [3, ст. 147]. У статуті товариства можуть міститися й інші відомості, які зумовлені специфікою діяльності окремого товариства, його органів корпоративного управління, виробничою структурою, характером зв'язків та іншими чинниками.

Кожне товариство з обмеженою відповідальністю має певний розмір майна, закріпленний за собою. Правовим режимом майна товариства з обмеженою відповідальністю слід розуміти законодавчо визначений склад цього майна, порядок його формування та вибуття, правову